

LES MÉMOIRES DU CORPS

Se libérer de la répétition des traumatismes

Myriam Brousse

© 2021 Groupe Elidia, Éditions du Rocher
28, rue Comte-Félix-Gastaldi – BP 521 – 98015 Monaco
www.editiondurocher.fr
ISBN: 978-2-268-10478-2 | EAN pub: 9782268104935

CORPUL NE VORBEȘTE

*Memoria celulară sau cum să ne eliberăm de condiționări
și să trăim o viață în deplină conștiință*

Myriam Brousse

© 2021 – Editura PHILOBIA

internet: www.philobia.com
e-mail: contact@philobia.com

ISBN 978-606-9707-15-9

Editor: Bianca Biagini

Traducător: Dorina Oprea

Redactor: Bianca Biagini

Corectură: Oana Țăranu

Copertă & DTP: Cătălin Furtună

Imagini: © Anusorn Nakdee, Parinya_13

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROUSSE, MYRIAM

Corpul ne vorbește : Memoria celulară sau cum să ne eliberăm de condiționări și să trăim o viață în deplină conștiință / Myriam Brousse ; trad. din lb. franceză de Dorina Oprea. – București : Philobia, 2021

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9707-15-9

I. Oprea, Dorina (trad.)

159-9

Myriam Brousse

CORPUL NE VORBEȘTE

Memoria celulară sau cum să ne eliberăm
de condiționări și să trăim o viață
în deplină conștiință

Traducere din limba franceză de
Dorina Oprea

philobia

Mulțumiri

Toată tandrețea și recunoștința mea se îndreaptă către tine, tovarășul meu de viață, pentru prezența ta plină de atenție, pentru sprijinul zilnic, pentru dorința ta de a spune adevărul ca să ajungi la sufletul oamenilor, pentru înălțarea ta spirituală.

Toată dragostea mea pentru tine, fiica mea, fiindcă ai știut să primești și să împărtășești toate experiențele mele și fiindcă ai acceptat acum să le transmiți mai departe.

Le mulțumesc din suflet celor care mi-au vorbit despre experiențele lor în perioada în care am scris această carte.

Recunoștința mea profundă se îndreaptă către Françoise Tardy, care mi-a împrumutat practic ochii ei când a recitat cartea de față.

Le mulțumesc și celor care au participat la seminarul „Re-nașterea“ (în octombrie 2019) și care au primit acest proiect cu entuziasm și amabilitate.

Îți mulțumesc și ție, Sioux, fiindcă ai contribuit la redactarea cărții și fiindcă ai avut grijă să transpui în cuvinte roadele cercetărilor mele.

CUPRINS

Introducere	7
1. Viața mea, drumul meu	9
2. Înțelegerea memoriei celulare	25
3. Descinderea în materie	33
4. Dă-ți voie să te schimbi	37
5. Descoperirea metodei	45
6. Vizualizarea, acceptarea și transformarea	51
7. Pleacă-ți capul și lasă-ți corpul să vorbească	55
8. Construirea propriei grile de viață	63
9. Întrebări legate de lunile din jurul nașterii	77
10. Cele nouă luni de sarcină	85
11. Nu căuta un vinovat	95
12. Cum este percepută vibrația vieții	101
13. Observarea repetițiilor	109
14. Inițiere în biorezonanța celulară	117
15. Lasă-te condus de ceea ce simți	123
16. Descoperirea rănilor inițiale	133

17. Distanțarea de mamă	139
18. Distanțarea de tată	145
19. Cum să descopăr în mine partea masculină și cea feminină	151
20. De la sexualitate la iubire	159
21. Acceptarea sentimentului de vid interior	169
22. Deschiderea și trezirea conștiinței	175
23. Descoperă o nouă fațetă a morții	183
Concluzie	191
Bibliografie	194
Mulțumiri	196

Au mai apărut la Editura Philobia

Colecția Psihogenealogia

- Patrice Van Eersel, Catherine Maillard – **Mă dor strămoșii**. Psihogenealogia sau cum să ne schimbăm viitorul cunoscându-ne trecutul
- Anne Ancelin Schützenberger – **Psihogenealogia și rănilor din familie**. Legăturile transgeneraționale, secretele de familie, sindromul de aniversare, moștenirea traumelor și practica genosociogramei
- Anne Ancelin Schützenberger, Ghislain Devroede – **Copiii bolnavi de părinți**
- Nina Canault – **Cum plătim pentru greșelile strămoșilor**. Inconștientul familial
- Chantal Riolland – **Familia care trăiește în noi**. Ghid practic de psihogenealogie
- Serge Tisseron – **Secretele de familie**. Cum se moștenesc traumele
- Elisabeth Horowitz – **Copilul și arborele genealogic**
- Elisabeth Horowitz – **Boala, o memorie genealogică**. Cum să-ți interpretezi istoria familială pentru a te vindeca
- Marie-Noëlle Maston-Lerat – **Mă doare portofelul**. O perspectivă psihogenealogică asupra banilor și a succesului
- Marie-Jeanne Trouchaud – **50 de exerciții de psihogenealogie**
- Willy Barral – **Corpul copilului ne vorbește**. Istoria părinților se reflectă în simptomele copiilor
- Didier Dumas – **Biblia și fantomele sale**
- Bert Hellinger – **Constelațiile familiale**. Terapie pentru suflet
- Bert Hellinger – **Constelații familiale pentru cupluri**. Adevăratele cauze ale crizelor conjugale și soluții pentru depășirea lor
- Mireille și Hervé Scala – **Cuplul în psihogenealogie**. Influența familiei în alegerea partenerului – o explicație a succesului și eșecului în relații
- Isabelle de Roux, Karine Segard – **Psihogenealogia pentru toți**
- Bruno Clavier – **Fantomele din familie**. Psihanaliza transgenerațională
- Chantal Riolland – **Împacă-te cu trecutul**. Dezvoltare personală cu ajutorul psihogenealogiei
- Anne Ancelin Schützenberger – **Bucuria de a trăi**

Introducere

„Pe când e omu-n miezul vieții lui
m-aflam într-o pădure-ntunecată,
căci dreapta mea cărare mi-o pierdui.“

– Dante, *Divina comedie*¹

Cartea pe care tocmai ai început să o citești este o poveste adevărată. E povestea mea, a drumului parcurs ca să ajung să descifrez toate mesajele pe care materia strămoșilor mei – parte integrantă din mine – trebuia să mi le transmită. E povestea sutelor de pacienți care au lucrat cu ei ca să evolueze și să se elibereze de un destin deosebit de împovăraător. Urmez și acum acest drum, chiar dacă am îmbătrânit și mi-am pierdut treptat vederea... un drum plin în continuare de obstacole, ca să continui să descopăr mesajul pe care a vrut să mi-l transmită conștiința prin începutul de cecitate.

Știu că secretul se află în ceea ce ne spune trupul. Nici că aș fi putut găsi un exemplu mai bun decât cel al lui Frédéric, în vârstă de cincizeci de ani, care e orb și dansează extraordinar pe muzică rock. Întrebat cum reușește să își conducă partenera deși practic nu vede nimic, răspunde cu un surâs care îi luminează întreaga față: „Am încredere în corpul meu. Ascult cu atenție tot ceea ce provoacă în mine o rezonanță: muzica, partenera,

¹ Editura Polirom, 2000 (în traducerea lui George Coșbuc). (n.tr.)

celelalte trupuri din jur și Universul care ne înconjoară. Nu
 Re: ghidez pe nimeni! Mă las pur și simplu purtat de senzații. To-
 tul ține de senzații.“

Aceleași senzații care permit tuturor simțurilor mele să se deschidă. Deodată, văd ce până acum nu vedeam. Perspectivele pe care le-am căpătat de la începutul carierei și odată cu primele mele cărți dobândesc o profunzime mai mare și o claritate și mai mare. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât mai frapată sunt de acest adevăr: memoria corpului – sau ceea ce numim „memorie celulară“ – nu reprezintă, așa cum am putea crede, tot ceea ce ne închide și ne înlănțuiește în trecut, ci cheia pentru a scăpa de toate condiționările și a ne construi o viață în deplină conștiință. Iată povestea pe care vreau să vi-o spun: cea a libertății.

1

Viața mea, drumul meu

„Nu există decât două moduri de a ne trăi viața.
 Primul, ca și cum nimic nu e un miracol, iar al
 doilea ca și cum totul ar fi un miracol.“
 – Albert Einstein

Mă numesc Myriam și am 87 de ani. În fiecare zi, soarele răsare, iar eu mă îndrept spre propria renaștere. Povestea mea e cea a unei vieți care trebuie spusă și transmisă mai departe. Înainte de a începe să aprofundez subiectul memoriei celulare, înainte să dau cuvântul tuturor persoanelor pe care le-am întâlnit și pe care le-am însoțit în drumul lor spre vindecare – și care m-au ghidat la rândul lor – aș vrea să îți vorbesc puțin despre mine. Dacă ai citit „Corpul nu uită“², poate că te gândești să sări peste acest pasaj, fiindcă știi deja detaliile. Însă viața și, înainte de toate, propriul corp au adăugat de-atunci episoade prețioase ce reprezintă tot atâtea pietre de temelie ale sentimentului de acceptare senină pe care îl simt în străfundurile sufletului.

În fața tuturor acestor evenimente înlănțuite care au avut un ecou, sunt pe zi ce trece din ce în ce mai convinsă: sensul vieții rămâne mereu acolo, sub ochii noștri, în esența materiei. Seamănă cu puzzle-ul unei investigații întinse pe parcursul a 87 de

² *Corpul nu uită: vindecarea traumelor profunde din inconștient*, Editura Philobia, colecția Sănătatea, 2019. (n.tr.)

ani... Să punem piesele cap la cap și să ascultăm ritmul vieții, cel al valurilor care vin și se duc. În mijlocul acestei învălmășeli de suferințe și bucurii, eu evoluez.

Mă numesc Myriam. La doi ani, mi-am pierdut mama, care s-a stins în urma unui cancer la vârsta de douăzeci de ani. Într-o bună zi, mi-am dat seama că nu o mai văd prin preajmă. Nimeni nu mi-a explicat lipsa ei. Cu ce greșise să dispară așa? De mama, plină de căldură și de iubire, îmi amintesc cum își întindea mâinile spre mine ca să mă ia în brațe și cum mă linișteam. Mai văd și o fântână și un loc mic și primitiv și, când mă gândesc la această scenă, am o senzație plăcută, ca și cum m-ar gândi cineva, o senzație la nivelul stomacului.

Și-apoi... Apoi nimic. Doar un gol de gheață în jurul meu. Un tată indiferent, o bunică austeră și o mătușă ostilă. Și, pretutindeni, o tăcere de moarte, care spune foarte multe. Spune multe? Nu-mi dau seama ce anume. Nu știu nimic despre moartea mamei. Nu știu nimic despre cum am venit pe lume.

Timpul se scurge în acest univers rece. Am șapte ani și sunt și acum micuța Myriam, care nu se simte bine deloc. Sunt trimisă la pension și am sentimentul că toți vor să scape de mine. Nu știu de ce îi deranjez, dar chiar îi deranjez. Nu-mi găsesc locul. De-a lungul anilor, mi se întipăresc în corp o mulțime de mesaje nespuse și de nerostit. Maltratasem un animăluț și îmi ziseseră că sunt „rea”. Aveam o furie care îmi străbătea tot corpul. Nu eram conștientă de ea, însă propriile mâini o cunoșteau. Pisiuța aceea avea o mamă, iar eu nu... Furia se amesteca cumva cu iubirea. O strânsesem atât de tare încât murise. Aveam atâta iubire de oferit, doar că nimeni nu o voia... Fusesem nevoită să îmi exprim furia în fața acestui animal care se încălzea sub burta mamei lui. Nu era abandonată. Asta nimeni nu o spunea. Și nimeni nu o înțelegea. Așa că aveam fără îndoială dreptate. Sunt o fetiță rea, care își poartă nefericirea cu ea când întinde brațele ca să primească puțină căldură. Deranjez.

Am douăzeci de ani și sunt tot Myriam, care umblă prin viață cu același corp care integrase în propria carne moartea mamei și privirea rece a mătușii. Corpul meu și cu mine: sunt deja sufocată de amintiri, însă încerc să mă conving că totul a rămas acum undeva în urmă. Așa că supraviețuiesc străbătând valurile vieții, cu senzația aceea de gădilătură în stomac. Când simt căldura plăcută care o însoțește, o revăd pe mama, revăd fântâna, revăd locul acela mic și brusc am certitudinea că totul se va estompa, va dispărea, ca să facă loc universului de gheață care mă înghițișe brusc. Cu toate acestea, încerc să îmi înving teama în momentul în care îl întâlnesc pe bărbatul vieții mele: este pilot. Hazardul – pe care l-am putea considera și destin – ne conduce unul către celălalt: câștig un bilet la tombolă, care îmi permite să fac botezul aerului. Nu trebuia să se afle acolo, dar își înlocuia un coleg bolnav. Și iată-ne față în față. Îndrăgostiți. Ne logodim. Rochia de mireasă e atât de frumoasă! Abia aștept să ne începem viața în doi. Sunt plină de căldura care îmi lipsise atât de mult, așa că sărbătoarea putea să înceapă.

Dar nu, nu am dreptul la asta. Sună telefonul și sunt anunțată că logodnicul meu s-a sinucis. Mi se spune brutal că avionul pe care îl pilota, un *Mystère IV*, se prăbușise. Să fi fost vorba despre hazard? Nu cred. Îmi pierd vocea. Nu mai pot să vorbesc.

Și regăsesc din nou golul acela înghețat din mine. Nu am dreptul la fericire și căldură. *Adu-ți aminte, ești o fetiță rea. Nimeni nu te vrea... și în niciun caz viața.* Mai mult ca sigur că e vina mea, ceva ce rezonează cu tăcerea glacială care îmi înconjurase întreaga copilărie. Ce înseamnă această tăcere? Habar nu am, dar știu că nu mai vreau să trăiesc și să fiu sclava friicii. Mă hotărâsc să intru la carmelite³. Nu cred în nimic, doar caut să văd ce anume vrea să-mi spună destinul.

³ Ordin contemplativ călugăresc catolic, cunoscut prin austeritatea sa. (n.tr.)

Ordinul Carmelit este unul dintre cele mai stricte. Vorbirea nu este permisă, iar adepții lui depun jurământul tăcerii. Între mine și destin, între Dumnezeu și mine, ce este? Și așa începe confruntarea. Din străfundul celulelor, aș vrea să îi spun: „Exiști cu adevărat? E momentul să îmi demonstrezi.“ Nu mă rog, nu intru în contact cu Dumnezeu și caut un sens în viață. Rămân acolo cinci ani nesfârșiți. Învăț să mă detașez și îmi recapăt forțele. Încerc să îmi pansez rănile ștergând cu buretele toate senzațiile de plăcere, cufundându-mă pe rând în toate ritualurile de la mănăstire. Ideea e să nu mai simt nimic. Să mă disipez și să ascult tăcerea.

Într-o dimineață, sentimentul de vid care mă cuprinsese este umplut de o nouă energie, care mă învăluie și mă încălzește din nou, având senzația că în mine crește ceva. Hotărăsc să plec de acolo. O apuc iarăși pe drumul meu. Cu o viziune nouă. E o energie cumva superioară, prezentă la orice pas. Nu vreau decât să o descopăr.

De data aceasta, voi „lupta“, voi „reacționa“... Teama și furia se transformă într-o dorință acută de a câștiga. Vreau să ocup locul pe care nimeni nu mi-l acordă. Plec în cucerirea vieții mele, îmi doresc să devin un soi de *wonder woman*, așa cum nimeni nu mă credea în stare. O să le-arăt eu tuturor cât de independentă sunt. La urma urmei, nu am nevoie de nimeni ca să reușesc. Mă angajez într-un spital, ca asistentă medicală. Mi se dau cele mai necalificate sarcini: să spăl, să curăț... Viața mi se împarte între urină și rahat. E o muncă infectă, însă în fața atâtor suferinzi, îmi dau seama că vreau să ajut și să le întind o mână: cred că e destinul meu, deși mă aflu abia la început de drum. Toată treaba asta m-a făcut să îmi deschid sufletul și să înțeleg că m-am născut să îi ajut pe alții.

„Ce frumos!“... ai putea spune. „Myriam, ți-ai găsit în sfârșit drumul!“

Să nu ne bucurăm însă prea repede: e doar începutul. Începutul începutului. Din menajeră, devin asistentă medicală. E un pic mai bine: analizez scaunele pacienților... Tot un fel de rahat... de altfel așa sunt și poreclită. Mă apuc apoi să studiez medicina, am un copil și sunt directorul unei firme: în sfârșit, am o „viață activă“. Bravo, Myriam! Ți-ai atins țelul! Ei bine, nu... Drumul chiar nu a ajuns deloc la capăt. Am avut nevoie de ani întregi ca să îmi dau seama că fetița care deranja, deși independentă acum, mai avea ceva de realizat în viața asta. Fiindcă sunt și acum micuța Myriam, de doi ani, așa cum sunt și tânăra Myriam, de douăzeci de ani. Și deși uneori nu vreau să îl aud, corpul meu știe foarte bine acest lucru. De altfel, dacă nu vorbește, o să mor. Ca bunica mea. După patru decenii de viață.

Imediat ce împlinesc patruzeci de ani, corpul îmi spune: „Dacă nu rupi tăcerea dintre noi, vezi că ai ajuns la capăt de drum.“ Carnea îmi vorbește prin cuvintele ei, unele de sânge. Mă trezesc la spital. Căldura și frigul fuseseră înlocuite de o durere intensă în străfundul stomacului... o durere de neimaginat. Cea a unui cancer ovarian. Mă scald în propriul sânge, iar medicii îmi mai dau doar un an de trăit.

Nu mai am senzația aceea caldă de gădilătură. Imaginea brațelor întinse a dispărut. Nu mai simt nici frigul înghețat emanat de tata sau de mătușa mea. Nici măcar nu mă mai tem.

Simt doar o durere imensă. Totul se prăbușește în jurul meu, așa „luptătoare“ cum credeam că sunt, cu reușitele și speranțele mele... Toate dispăruseră într-o baie de sânge.

Dacă trebuie să mor, atunci asta e... Dacă singurul sens al existenței este suferința, atunci să închei totul cât mai repede. La urma urmei, poate că acesta este destinul meu. Dar nu, nu e cazul. E doar un obstacol ivit în cale.

La spital, pe patul de moarte, vine la mine un maestru tibetan, trimis de o prietenă, care îmi pune o întrebare stranie: „Vrei

să trăiești?“ Închid ochii și-mi vine să-i spun nu. Să mă lase să mă scufund. Oricum, ce altceva să fac? Simțeam că încercasem tot ce fusese posibil ca să scap. Eram convinsă că deschiseseam toate ușile. De fapt, aveam să înțeleg mai târziu că nici măcar nu mă apropiasem de vreuna. În clipa aceea însă, chipul fetiței mele mă împinge să ridic pentru ultima dată capul.

Mă gândesc la ea. La copilăria pe care am avut-o. Îmi spun că mi-e absolut imposibil să o las singură. Nu vreau să aibă un asemenea destin. Și mă aud spunând: „Da, îmi doresc să trăiesc“. Înțeleptul tibetan mă roagă apoi să îi promit ceva: „Dacă te vindeci, vei transmite mai departe tot ceea ce ai învățat.“ Șansele mele de supraviețuire sunt aproape nule, dar promit totuși, fără să-mi dau seama că sunt pe cale să îmi aleg în sfârșit propriul drum.

Maestrul îmi spune că mă va vizita în fiecare zi și că îmi va pune aceeași întrebare: „Vrei să trăiești?“, iar dacă răspund nu, va pleca. Îmi precizează și că va trebui să îi respect instrucțiunile, fără să pun întrebări.

În zilele care urmează, înțeleg că nu e deloc ușor să alegi sau să hotărăști să trăiești. Învăț tot felul de chestii despre corpul meu, acest „lucru“ pe care îl considerasem un simplu vehicul funcțional, care mă ajută să mă deplasez prin viață. Ghidul meu mă învață în fiecare zi să îmi ascult durerea. Mă îndeamnă să iau doze din ce în ce mai mici de calmante. În durere se găsește răspunsul, îmi explică el: corpul îmi vorbește, trebuie pur și simplu să învăț să îl ascult. Câteodată, durerea e atât de puternică încât simt că nu mai vreau să trăiesc. „Încearcă să revii la viață găsimd sensul“, îmi repetă el. Și îmi tot repetă: „Găsește sensul, răspunsul se află în corp. Când te vei simți mai bine, vei transmite mai departe ceea ce ai învățat.“ Pas cu pas, îmi reiau drumul, mă iau la trântă cu viața și îmi privesc durerea în față. Învăț, accept să mă simt rău și îmi transpun în cuvinte trecutul. În cele din urmă, sunt de acord să îmi întind o mână... și iată ce văd.

Mă cheamă Myriam și am doi ani. Sunt un copil nelegitim, pe care toată lumea îl tolerează. Tatăl meu nu e tatăl meu. După ce mama moare, nu mă vrea nimeni. Deranjez. Sunt străina care lasă în urma ei o tăcere apăsătoare.

Fac această călătorie în propriul corp până la marginea suferinței... și găsesc alinare. Înțeleg de ce mă aflu acolo, așa cum se aflaseră și mama, și bunica înaintea mea, înainte să moară. Și, în ciuda tuturor așteptărilor, ies din spital.

Nu sunt însă vindecată, nici pe departe. Mai am de parcurs un drum lung. În plus, voi descoperi că drumul în sine e pasionant și că el dă sens vieții.

Maestrul meu m-a învățat ce înseamnă mentalul celulelor și cum se manifestă el. Mi-a povestit aventura conștiinței și experiențele lui Sri Aurobindo și ale discipolei sale, Mama. La ceva vreme, considerând că pot „să pornesc singură la drum“, a plecat, lăsându-mă să gestionez un enorm „șantier“. Într-o primă fază, m-am supărat că mă abandonase, eram chiar furioasă: încă o persoană care dispare după ce mi-a întins o mână. Doar că apoi, treptat, accept să îmi iau viața în piept, în sensul clasic al expresiei. Corpul meu și cu mine, mână în mână, aproape ca o renaștere. În fiecare zi, privesc lucrurile drept în față și, când nu vreau să le văd, știu că propriul corp îmi e prieten și ghid. Îmi vorbește, îmi spune ce e mai important, adică ce nu vreau să aud și ce nu am ascultat tocmai pentru a mă proteja. Știu acum că, în parte, acest lucru m-a distrus, aducându-mă în ghearele morții. Singură, doar eu cu mine, îmi pun în fiecare zi aceeași întrebare: „Vrei să trăiești?“. Și răspund da, deschizând bine ochii. Văd această durere „engramată“⁴, înscrisă în mine, în fiecare dintre celule: moartea mamei. O căldură care devine din ce în ce mai difuză, ca să lase locul înghețului. Am

⁴ Cu sensul de gravată, asemenea unui tatuaj în piele. (n.a.)

permis durerii să dea lecții proprii memorii, corpul meu fiind plin de ea.

Văd toate încercările disperate pe care le-am făcut ca să găsească un sens, ca să mă conving că există o fatalitate. Toți cei care m-au iubit au murit, orice tentativă de a comunica cu omul, cu Dumnezeu, a fost în van. Toate eforturile pe care le depusesem se sfârșiseră rău, prin boală sau eșec, deși avusesem convingerea că dacă mă lupt singură aveam să fiu „competitivă“, să nu semăn cu toate celelalte femei din familia mea.

Am înțeles treptat că atât timp cât nu mă eliberam de furie, de această voință de „a-mi lua revanșa“ și de a „spune nu vieții“, aveam să primesc tot ceea ce nu îmi doream: să mă scufund în fatalitatea pretinsului meu destin. Nu eram conștientă nici acum de forța drumului aflat undeva în interiorul meu.

Încă de la naștere, corpul îmi fusese alături și se numea Myriam. Toate celulele lui erau tot atâtea părți din mine pe care trebuia să le explorez. Iar această căutare era în sine un drum fabulos.

În etapa aceasta a istoriei personale, mi-am putut spune: „Uite, am descoperit ce nu merge, pot să o iau din nou pe drumul meu.“ Viața avea să mă conducă însă către un abis, în care să cobor și să explorez și mai profund materia.

„Dacă vrei să te vindeci de tot, trebuie să îți vindeci amintirile corpului.“

– Mama

Am optzeci și doi de ani și sunt în continuare Myriam... Au trecut patru decenii de-atunci, de când trebuia să mor de cancer ovarian. Când aveam doi ani, mama murise fără ca nimeni să-mi spună nimic și fără să știu de ce. Corpul meu cunoaște perfect acest calendar familial. E gravat în propria-mi carne. Nu există

totuși fatalitate dacă știm să ne sprijinim pe el și să îl ascultăm. Așadar, am optzeci și doi de ani și mă trezesc într-o dimineață extrem de slăbită. Iată-mă din nou în spital, patruzeci de ani mai târziu... Verdictul nu e deloc surprinzător: hemoragie internă. Din nou, pierd sânge. Din nou, am un sentiment de furie. Și încep prin a spune nu. Nu vreau să fiu în spital! Nu am nevoie de nicio transfuzie! Refuz ca sângele unui necunoscut să îmi curgă prin corp. Și mă văd luptând, ca și cum propriul organism era un dușman, în condițiile în care el voia doar să îmi vorbească...

Repede, mult mai repede decât în urmă cu patruzeci de ani, accept situația. Sunt de acord să nu înțeleg și primesc cu bucurie mesajul pe care mi-l transmit celulele. Voi vedea ce încearcă să îmi spună! Mi se face apoi o transfuzie. Și, în timp ce sângele unui necunoscut îmi curge prin vene, se produce încă un miracol. Sângele, „purtătorul sufletului“, îmi spusese maestrul meu tibetan. Brațele se deschid. Sufletul meu intră într-o comuniune cu donatorul. Viața circulă din nou, fiindcă acceptasem în sfârșit să primesc. Iar corpul mă ghidează ușor spre o stare de bine nemaipomenită. E ca și cum mi-ar fi spus exact în clipa aceea: „Ai învățat să oferi, foarte bine! Acum învață să și primești.“ Îmi amintesc și acum ce îmi spusese în urmă cu patru decenii înțeleptul tibetan: „Lasă-te purtată de ceea ce se află în tine, ceva mai mareț decât propria persoană.“

Țintuită pe un pat de spital la optzeci și doi de ani, aș fi putut să mă gândesc: „Iată că o iau de la capăt, evident, moartea e în sânge“ și să fierb în mine de furie din cauza acestei fatalități care revenea ca să mă conducă spre moarte. Doar că am reușit să trec dincolo. Evident, nu foarte departe, ci aproape, chiar în mine, în materia din care eram formată. În universul celulelor mele, pe care le-am ascultat. Viața avea pur și simplu încă un lucru să-mi spună, astfel ca eu să avansez pe acest drum al cunoașterii. Să primești și să oferi, nu asta înseamnă